

Rukoussunnuntai

Evankeliumi, Joh. 16: 23 - 33

Tässä evankeliumissa me kuulemme aivan ihanat lupaukset siitä, että taivaallinen Isämme tahtoo armosta kuulla ne huokaukset, jotka Jeesuksen uskovaiset kantavat armoistuimen eteen. Me tahdomme sentähden tutkistella tänä päivänä:

Jeesuksen kallista neuvoa rukoilemaan Hänen nimeensä

Rukous on yleisesti sanoen sydämen kanssakäymistä Jumalan kanssa. Olkoon meillä mitä hyvänsä puhumista Luojamme kanssa ja millä tavalla hyvänsä me kannammekin tarpeemme Hänen eteensä, niin sitä kaikkea voidaan oikeudella kutsua rukoilemiseksi. Mutta ei ainoastaan sitä, mitä me toivomme ja pyydämme saada Häneltä, voida kutsua rukoukseksi ja sen harjoittamiseksi, vaan myös kaikki Jumalan ylistys ja kiitos Hänen hyvistä töistään, kaikki uskollinen kanssapuhe Vapahtajamme kanssa, sydämen alituinen ylentäminen Hänen tykönsä ja lohdutuksen ja ilon nauttiminen Hänessä — kaikki tämä on rukousta. Mutta siihen tarvitaan koko sydän mukaan. Pelkät sanat eivät ole mitään rukousta ellei sydän ota siihen osaa. Sellainen huulten hyminä, jossa suu ainoastaan puhuu ja sydän pysyy kylmänä ja liikkumattomana, ei ole muuta kuin Jumalan pilkkaa ja sellaista syntiä, jota Jumala ihmisten ymmärtämättömyyden aikana kärsii. Oikean rukouksen voima, luonne ja varsinainen laatu on sydämen pyrkimisessä ja ikävöimisessä; ilman sitä ei ole mitään rukousta, vaikka vielä suu puhuisi kuinkakin kauniita sanoja. Sitä paitsi on totta, että Herra katsoo sydämeen ja tuntee ja kuulee yhtä hyvin sen halut, vaikka se olisi niin yksinkertainen, ettei se osaisi sanoilla esittää tarpeitaan. Älkäämme koskaan kuvitelko voivamme kaunopuheisuudella ja korulauseilla kehottaa Kaikkivaltiasta kuulemaan rukouksiamme, sillä siinäkin meidän viisautemme on hulluus Jumalan edessä. Ei, vaan sydämen kaipaukset, meidän suuret puutoksemme ja hätämme ovat juuri sitä, joka koskettaa Jeesuksen rakasta sydäntä, eikä mikään muu kuin Hänen armahtava rakkautensa voi tuottaa meille rukouksen kuulemista.

Me voimme luottaa vahvasti Jumalan sanomattomaan **kaikkietäväisyyteen**, ettei pieninkään sydämen ajatus ja huokaus ole Häneltä salassa; ja Hänen **äärettömään voimaansa**, jolla Hän voi meidät kaikesta hädästä pelastaa; samoin Hänen **pohjattomaan laupeuteensa**, jolla Hän armahtaa meidän viheliäisyyttämme ja antaa meille parhaalla sydämen halulla, mitä me pyydämme. Sentähden apostoli sanoo: ” **sillä joka Jumalan tykö tulla tahtoo, sen pitää uskomon, että hän on, ja on niille kostaja** (palkitsija), **jotka häntä etsivät.**” Hebr. 11: 6.

Älköön kukaan pelästykö olemaan rukoilematta, vaikka hän havaitsisi itsessään epäilemisen tai jotain muuta, joka tekisi hänen sydämensä sopimattomaksi puhumaan Luojansa kanssa. Ei suinkaan, vaan olkoon koko meidän elämämme alinomaista rukousta, lakkaamatonta sydämen ylentämistä uskollisen Vapahtajamme tykö, että me joka hetki annamme itsemme Hänen armoonsa ja holhoamiseensa ja pidämme lapsenomaista kanssakäymistä Hänen kanssaan ja iloa Hänessä. Mutta ah! kuinka usein Jeesuksen uskovaisten täytyykään tunnustaa, että heiltä, sen pahempi! tässä asiassa puuttuu paljon. Joka kerta kun he tutkivat itseänsä, heidän täytyy mitä suurimmalla syyllä hävetä ja tunnustaa, etteivät he voi ensinkään tyytyä itseensä. Eivätkö Jeesuksen uskolliset palvelijat saa usein havaita, että epäileminen, kevytmielisyys, varomattomuus, mielen huvitus ja muut sellaiset ovat heille esteenä ja häiriönä heidän salaisessa autuaassa kanssakäymisessään Vapahtajansa kanssa? Mutta pitäisikö heidän sentähden heittää toivonsa ja lakata rukoilemasta? O ei! Joka tuntee sydämensä kylmäksi ja sopimattomaksi rukoukseen, olkoon syy mikä hyvänsä, hän menköön tämänkin hätänsä kanssa Vapahtajansa tykö ja valittakoon sitä Hänelle, niin hän saa tuntea uuden sydäntä lämmittävän kipinän Jeesuksen rakkaudesta; niin — hän saa havaita, että se sama Herra, joka on kerran sulasta laupeudesta vetänyt meidät tykönsä, on myös sydämemme pyynnön mukaan lahjoittava meille herkeämättömän armon ja voiman pitämään kanssakäymistä sydämen yksinkertaisuudessa Hänen kanssaan. Kaikessa hädässämme olkoon Jeesus yksin meidän turvapaikkamme ja voimallinen auttajamme. Älkäämme pyytäkö pitää yhtään ajatusta tai halua Häneltä salattuna, sillä Hän tuntee meidän sydämemme ajatukset jo entuudestaan. Pikemminkin mahdamme sanoa Daavidin kanssa: ” **Tutki minua, Jumala, ja koettele sydämeni: kiusaa minua, ja ymmärrä, kuinka minä ajattelen.**” Ps. 139: 23.

Vapahtajan armon epäileminen tahtoo tunkea usein meidän rukouksiimme; niin että toisinaan syntimme näyttävät meistä aivan liian suurilta, niin ettei Vapahtajamme niiden tähden tahtoisi vastaanottaa meitä; tai sitten toisaalta, että Hänen kuolemansa ja ansionsa autuas osallisuus olisi niin kallis, ettemme rohkenisi anoa sitä. Sellaisen epäilyksen me voimme kyllä voittaa Jeesuksen armon kautta, kun me johdatamme mieleemme, etteivät koko maailman synnit

ole minkään arvoiset sen äärettömän lunastuksen ja Hänen verensä sanomattoman arvon suhteen; se taitaa kaiken velan tyystin pyyhkiä pois. Me voimme myös uskoa, että Vapahtaja suo meille mielellään täyden osan kaikesta ansiostaan, eikä mitään iloa tai autuutta pidätä meiltä, vaan lahjoittaa sen halulla jokaiselle, joka uskoo Häneen; ja sen Hän soisi sydämeistä, että **me levittäisimme suomme niin Hän sen täyttäisi**. Ps. 81: 11.

Me saatamme niin ollen olla täysin vakuuttuneet Jumalan laupeudesta meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa meidän Herrassamme; mutta meidän tulee myös Jumalan Hengen armon kautta oppia oikein tuntemaan suuri viheliäisyytemme ja se, kuinka paljon me tarvitsemme Hänen armahtamistaan; sillä mikä muu meitä kehottaisi rukoilemaan? Kuinka onkaan kurjasti julkisten kokoontumisemme ja jumalanpalvelustemme laita, kun rukouksia toimittaessamme voidaan olla varmoja, että vain mitä pienin osa tuntee hätänsä ja viheliäisyytensä, jopa voidaan ajatella, että moni ei edes halua tapahtuvan sellaista, mitä suullaan pyytää. Kuinka sitäkin kallista rukousta, jonka Jeesus opetti opetuslapsillensa, käytetään väärin eli rukousta taivaallisen Isän tykö, jota ei kenenkään pitäisi rohjeta kutsua Isäksensä paitsi sen, joka on uskon kautta Jeesuksen veressä tehty vanhurskaaksi. Tässä rukouksessa ihmiset pyytävät tai oikeammin sanoen lukevat usein rukouksia sellaisista asioista, joita eivät suinkaan soisi tapahtuvan. He pyytävät, että **Jumalan nimi pyhitettäisiin**, mutta huvittelevat usein sillä, että pilkkaavat kaikkein pyhintä, häpäisevät ja nauravat Jeesuksen sovintoa ja näin häpeällisesti väärinkäyttävät tuota suurta ja peljättävää Herran Jumalan nimeä. He rukoilevat, että **Jumalan valtakunta lähestyisi**, mutta eivät tottele ensinkään sen orjantappuroilla kruunattua Kuningasta, vaan mieluummin vaeltavat Hänen ristinsä vihollisina ja soisivat mielellään, ettei Hänen nimeään koskaan lausuttaisi muuta kuin pilkaksi ja halveksimiseksi. Ja sellaisia ovat usein monetkin rukouksemme keskellä kristikuntaa. Jospa ne ihmiset, joiden sydämissä Vapahtaja ei ole saanut sijaa, kuitenkin olisivat pilkkaamatta Herraa niin kutsutuilla rukouksillansa!

Jos ajattelisimme, mitä me olemme itsestämme, nimittäin tomua ja tuhkaa, niin emme suinkaan koskaan rohkenisi syntisillä huulillamme lähestyä Jumalaa, ennen kuin olisimme etsineet puhdistusta Jeesuksen veressä. Se ainoa, mikä voi antaa meille rohkeuden Isää rukoilla, on ainoastaan se perustus, jonka Paavali osoittaa: ” **Sillä ei meillä ole se ylimmäinen pappi, joka ei taida meidän heikkouttamme armahtaa, vaan se, joka kaikissa kiusattu on, niinkuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. Sentähden käykäämme edes uskalluksella armoistuimen tykö, että me laupiuden saisimme ja löytäisimme silloin armon, kuin me apua tarvitsemme.**” Hebr. 4: 15 - 16. Ja jos tahdomme tietää, mikä se armoistuin on, jonka tykö meidän tulee mennä uskalluksella, niin sama apostoli selittää itse, mitä hän sillä

ymmärtää sanoen: ” **He tulevat ilman omaa ansiotansa vanhurskaaksi, hänen armostansa, sen lunastuksen kautta, joka on Jeesuksessa Kristuksessa. Jonka Jumala on armoistuneeksi asettanut, uskon kautta hänen veresssänsä, ...**” Room. 3: 24 - 25.

Tälle perustukselle, nimittäin Hänen verensä ja ansionsa päälle, Jeesus kehottaa uskovaisia ja vanhurskaaksi tehtyjä syntisiä lapsiaan kantamaan rukouksensa Isän eteen ja lupaa heille, että mitä he näin rukoilevat, sen pitää totisesti tapahtuman. Me näemme selkeästi, ettei tämä Jeesuksen rohkaisu sovi muille kuin Jeesuksen uskovaisille, joilla Hänen kauttaan on rauha Jumalan kanssa; sillä mikä vapaa pääsy meillä syntisillä taitaa olla käydä Isän tykö muutoin kuin Jeesuksen ansion turvissa! **Ei kenkään tule Isän tykö muutoin kuin Hänen kauttansa.** Ja kuinka me voimme Hänen nimeensä rukoilla, ellemmme ole tulleet uskon kautta Hänen omikseen ja valinneet Häntä sydämemme parhaaksi ystäväksi ja rakkaimmaksi tavaraksi?

Me **rukoilemme Jeesuksen nimeen**, silloin kun me vetoamme rukouksissamme Isän edessä siihen armoon ja syntien anteeksisaamiseen, jonka meidän Vapahtajamme ei ainoastaan ole ansainnut meille vaan myös todellakin jakanut, ja siihen liittoon, jonka me olemme tehneet sydämissämme Vapahtajamme kanssa; vain sille perustukselle me rohkenemme pyytää rukouksen kuulemista lapsenoikeuden kautta, että me olemme tulleet Jumalan lapsiksi Kristuksen Jeesuksen meidän Herramme kautta. Joka siis tahtoo rukoilla Isää Jeesuksen nimeen, hänen täytyy tietystikin vastaanottaa Jeesuksen veressä puhtaaksipeso synnistä; Jumalan Hengen pitää todistaman hänen henkensä kanssa, että hän on Jumalan lapsi; ja rukoillessansa Isää pitää hänen oleman siitä niin vakuuttunut, että hän kaikinäkevän Jumalan edessä rohkenee todistaa olevansa Jeesuksen oma ja niin Hänessä ja niin Hänen tähtensä toivoo tulevansa rakkaaksi taivaalliselle Isälle. Tästä me näemme selkeästi, ettei suurin osa ihmisistä eli kääntymättömät, vaan ainoastaan uskovaiset, rohkene rukoilla Isää Jeesuksen nimeen. Ihmisessä täytyy olla tapahtunut se suuri muutos, että hän on tullut maailman lapsesta Jeesuksen veressä vanhurskaaksitehdyksi, puhdistetuksi ja pyhitetyksi syntiseksi, ennen kuin hän taitaa rukoilla Isää Jeesuksen nimeen; niin — hänen ei tule olla ainoastaan niin muutetun, vaan voidakseen uskalluksella vedota tähän, tulee hänen myös Jumalan Hengen todistuksella olla vakuuttunut sydämessänsä siitä, että hänet on armoon otettu; hänellä tulee olla **valittujen lasten Henki, joka huutaa hänessä: Abba, rakas Isä.**

Todellakin uskovaisten koko elämä ja ilo Jeesuksessa vahvistetaan ja säilytetään rukouksen kautta. Jokaisen, joka on sitä kokenut, täytyy tunnustaa, että rukouksessa on sanomaton autuus ja virvoitus ja jokainen, joka yksinkertaisesti ja luottamuksella avaa sydämensä Vapahtajan edessä ja valittaa Hänelle kaiken hätänsä, tulee ihmeellisesti siunatuksi ja vahvistetuksi.

Ainoastaan yksinkertaisuus ja uskallus tekevät sen. Me saamme rohkaista itsemme ja mennä Hänen tykönsä sellaisina kuin me näemme itsemme olevan ja yksinkertaisesti kertoa Hänelle sydämemme tilan; niin me saamme suurimmaksi ihmeeksemme havaita, että **Hänen korvansa ottaa vaarin viheliäisten huudosta**. O! että monikin ihminen tulisi voitetuksi menemään Hänen tykönsä esittämään Hänelle kaikkein kalleimman ja tarpeellisimman anomuksen, nimittäin pyynnön syntiensä anteeksi antamisesta. Jospa jokainen uskoisi hyvin vakavasti sielunsa autuuden Hänelle ja tekisi sydämessään iankaikkisen liiton Hänen kanssansa. Älköön kukaan antako itseään Hänen luotaan peljättä, vaan tulkoon uskalluksella Hänen tykönsä. Meidän ei tarvitse peljestyä Häntä, sillä Hän on syntisten ystävä. Jokaisella syntisellä, joka tulee Hänen tykönsä, on aina jotakin mukanaan, joka liikuttaa Vapahtajan sydämen armahtamaan, nimittäin hänen oma hätänsä ja viheliäisyytensä. Jos me tämän tilamme tunnemme, niin emme todellakaan muuta puhemiestä Herran Jeesuksen tykönä tarvitse, vaan rientäkäämme Jeesuksen luokse **saamaan Hänen täydellisyydestänsä armoa armosta**. Ei Hän voi ajaa ketään pois luotaan, sillä Hän on antanut verensä hinnaksi meidän edestämme; Hän tahtoo totisesti armahtaa meitä.